

## บทที่ 5

### ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของ เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่

ในการฟ้องคดีละเมิดนั้น แต่เดิมต้องฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมและใช้หลักเกณฑ์ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บังคับ แต่ในปัจจุบันผู้ฟ้องคดีต้องพิจารณาหลักเกณฑ์ในพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2539 ด้วยและอาจฟ้องคดีที่ศาลปกครองหรือศาลยุติธรรมแล้วแต่กรณี จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี พ.ศ. 2542

#### 1. คดีความรับผิดทางละเมิดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่าศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(1) ...

(2) ...

(3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) ดังกล่าวข้างต้นประกอบกับหลักเกณฑ์เกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 จะเห็นได้ว่าคดีความรับผิดทางละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง จะต้องครบเงื่อนไขทั้ง 4 ประการดังนี้

1. กระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งได้แก่ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด ตามบทนิยาม มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

2. กระทำละเมิดเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือเป็นละเมิดที่เกิดขึ้นจากการกระทำทางปกครอง มิใช่การกระทำละเมิดระหว่างเอกชนด้วยกันหรือเป็นละเมิดที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้าหน้าที่ที่ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ นอกจากนี้การ

ปฏิบัติหน้าที่นี้ต้องเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในทางปกครองที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองด้วย หากเป็นการละเมิดที่เกิดจากการดำเนินคดีอาญา ของเจ้าหน้าที่ที่ใช้อำนาจหรือการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งศาลยุติธรรม หรือเป็นการกระทำที่ไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ศาลปกครองก็ไม่มีอำนาจรับคดีไว้พิจารณาเช่นกัน<sup>1</sup>

3. ก่อให้เกิดความเสียหาย ความเสียหายที่จะก่อให้เกิดความรับผิดชอบทางละเมิดได้นั้นจะต้องเกิดขึ้นจากการกระทำของฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็นความเสียหายโดยตรง กล่าวคือมีความสัมพันธ์ระหว่าง การกระทำและผลของความเสียหายที่เกิดขึ้น และความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องคำนวณเป็นเงินได้ เพราะศาลปกครองจะสามารถออกคำสั่งบังคับเพื่อให้หน่วยงานทางปกครองชดใช้เงินหรือให้ส่งมอบทรัพย์สินหรือให้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการได้ ตามมาตรา 72 (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

4. ความเสียหายที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด หรือการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ซึ่งสามารถแยกพิจารณาได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องเกิดขึ้นจากดังนี้

4.1 การใช้อำนาจตามกฎหมาย การใช้อำนาจ หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ ซึ่งมีสถานะเหนือกว่าเอกชนมีความชอบธรรมที่จะกระทำการเหนือบุคคลหรือทรัพย์สิน และการใช้อำนาจในที่นี้หมายความเฉพาะการใช้อำนาจตามกฎหมายในทางปกครองเท่านั้น ได้แก่การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ซึ่งใช้อำนาจตามบทบัญญัติกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งมีใช้การใช้อำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และกฎหมายที่มีโทษทางอาญาที่ให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจเกี่ยวกับการจับกุม ป้องกัน และปราบปรามผู้กระทำผิด<sup>2</sup> ตัวอย่างเช่น

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ 33/2545 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 290 กำหนดให้การทางพิเศษแห่งประเทศไทย (กทพ.) มีอำนาจหน้าที่ประการสำคัญในการสร้างหรือจัดให้มีด้วยวิธีการใด ๆ ตลอดจนบำรุงและรักษาทางพิเศษ ทั้งนี้ กทพ. จะต้องดำเนินงานเกี่ยวกับการก่อสร้างหรือการจัดให้มีทางพิเศษโดยคำนึงถึงความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของประชาชนและผู้ใช้ทางด่วนด้วย

<sup>1</sup> ฤทัย หงส์สิริ, "การฟ้องคดีละเมิดต่อศาลปกครอง", วารสารวิชาการศาลปกครอง, 3:1 (มกราคม-เมษายน 2546), หน้า 75.

<sup>2</sup> อ่าพน เจริญชินทร์, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่, (กรุงเทพ : นิติธรรม, 2545), หน้า 19-20.

เมื่อปรากฏว่าการก่อสร้างทางด่วนสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนในหมู่บ้าน จนกระทั่งมีการทำหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรมและขอให้ กทพ. แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกิดจากการก่อสร้างแต่ กทพ. ยังไม่อาจดำเนินการปรับปรุงแก้ไขได้ จึงถือได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการก่อสร้างทางด่วนเป็นผลโดยตรงจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของ กทพ. กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาคดีของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 74/2545 การกระทำละเมิดตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 จะต้องเป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระทำในทางปกครองหรือการใช้อำนาจทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดตาม (1) หรือ (2) ของมาตรานี้ ตามที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมอบให้นายสิบตำรวจลากรถของผู้ฟ้องคดีที่เกิดจากอุบัติเหตุเฉี่ยวชนกันบนถนนสายเอเชียระหว่างหลักกิโลเมตรที่ 121 ต่อกิโลเมตรที่ 120 จากที่เกิดเหตุ โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทราบหรือถ่ายรูปไว้ก่อนเคลื่อนย้ายรถออกไป และมีการพ่นสีรถเพียงคันเดียว ซึ่งการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา 59 และมาตรา 78 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ประกอบกับมาตรา 8 และมาตรา 132 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยมีขั้นตอนที่กฎหมายเฉพาะและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญากำหนดให้อำนาจไว้โดยตรง รวมทั้งกำหนดขั้นตอนการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ในระเบียบกรมตำรวจและข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยไว้เป็นการเฉพาะ การกระทำดังกล่าวจึงอยู่ในอำนาจควบคุมตรวจสอบของศาลยุติธรรม

4.2 การออกกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น เช่น ออกคำสั่งทางปกครองเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาตของผู้ประกอบกิจการสถานบริการเป็นเหตุให้ผู้ประกอบกิจการเสียหายขาดรายได้ เช่น

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 516/2545 การออกโฉนดที่ดินเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 การฟ้องคดีขอให้ศาลปกครองกำหนดค่าบังคับให้กรมที่ดินผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายจากการออกโฉนดที่ดินที่มีชอบด้วยกฎหมายเนื่องจากได้รุกล้ำเข้าไปในที่ดินของผู้อื่น จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการออกคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ

วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 (คดีนี้มีความเห็นแย้งว่าผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้เสียหายและเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม)

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 32/2544 คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองโดยกล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีได้บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ปฏิบัติหน้าที่โดยมิได้ให้ผู้ฟ้องคดีเลือกสถานที่ปฏิบัติงานตามลำดับก่อนหลังที่สอบคัดเลือกไว้ อันเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีต้องไปปฏิบัติงานตามคำสั่งบรรจุแต่งตั้งดังกล่าว และในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีนั้นได้ประสบอุบัติเหตุ แต่การเกิดอุบัติเหตุดังกล่าวมิได้เกิดจากการออกคำสั่งบรรจุแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ดังกล่าวแต่อย่างใด ความเสียหายของผู้ฟ้องคดีที่เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีนี้ มิได้เป็นผลโดยตรงจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่นของหน่วยงานของรัฐ แต่เกิดจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีเอง คำฟ้องจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองที่จะพิจารณาคดีพิพาทตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

4.3 การละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่เพิกเฉยไม่สนใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวอาจเป็นพระราชบัญญัติ พระราชกำหนด พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ส่วนการไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามสัญญา หรือการโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นนิติสัมพันธ์ในทางแพ่ง ไม่ใช่กรณีละเมิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

คำสั่งศาลปกครองกลางที่ 1820/2545 การที่สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติละเลยต่อหน้าที่ไม่ควบคุมให้มีการเก็บเครื่องโคบอลต์-60 ไว้ในสถานที่ที่เหมาะสมเป็นเหตุให้มีคนร้ายลักไปขายให้ผู้ฟ้องคดีบางราย ทั้งไม่ควบคุมให้เครื่องดังกล่าวติดเครื่องหมายบริเวณรังสีให้ครบถ้วน โดยไม่มีข้อความว่า "อันตราย" และ "วัสดุกัมมันตรังสี" นั้น ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่รู้ว่า เป็นวัตถุอันตราย จึงแกะทำให้กัมมันตภาพรังสีแพร่กระจาย เป็นเหตุให้มีคนตายและบาดเจ็บเป็นการกระทำละเมิดที่เป็นผลโดยตรงจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้สำนักงานพลังงานปรมาณูเพื่อสันติต้องปฏิบัติ

4.4 การปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร เป็นกรณีที่กฎหมายกำหนดหน้าที่ให้เจ้าหน้าที่ต้องปฏิบัติ และเจ้าหน้าที่ได้ลงมือปฏิบัติแล้ว แต่ได้ใช้เวลาในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวจนพ้นกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือใช้เวลาในการปฏิบัติหน้าที่นั้นนานเกินกว่าปกติวิสัยที่จะพึงใช้กันสำหรับกรณีที่กฎหมายมิได้กำหนดเวลาในการปฏิบัติหน้าที่ไว้<sup>3</sup>

<sup>3</sup> อ่าพน เจริญชีวิตร์, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่, หน้า 27.

ซึ่งการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรถ้าก่อให้เกิดความเสียหายก็สามารถฟ้องให้หน่วยงานทางปกครองรับผิดชอบได้

## 2. คดีความรับผิดทางละเมิดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลยุติธรรม

การพิจารณาแบ่งแยกเขตอำนาจระหว่างศาลปกครองและศาลยุติธรรมก็ต้องพิจารณาเขตอำนาจศาลนั่นเอง ซึ่งจะต้องเข้าเงื่อนไขทั้ง 4 ประการเช่นกันคือ

1. กระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งได้แก่ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่นไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด ตามบทนิยาม มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539

2. กระทำละเมิดเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือเป็นละเมิดที่เกิดขึ้นจากการกระทำทางปกครอง อาจเป็นการละเมิดที่เกิดจากการดำเนินคดีอาญาซึ่งเป็นกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หรือเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งศาลยุติธรรม แต่ต้องมีใช้การกระทำละเมิดระหว่างเอกชนด้วยกัน หรือเป็นละเมิดที่เป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้าหน้าที่ที่ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่

3. ก่อให้เกิดความเสียหาย ความเสียหายที่จะก่อให้เกิดความรับผิดทางละเมิดได้นั้นจะต้องเกิดขึ้นจากการกระทำของฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็นความเสียหายโดยตรง กล่าวคือมีความสัมพันธ์ระหว่าง และผลของความเสียหายที่เกิดขึ้น และความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องคำนวณเป็นเงินได้เช่นกัน

4. จะต้องมีใช้ความเสียหายที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด หรือการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ซึ่งเงื่อนไขข้อ 4 เป็นการแบ่งแยกเขตอำนาจศาลระหว่างศาลยุติธรรมและศาลปกครอง ซึ่งการละเมิดที่มีได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย กฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด หรือการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรนี้เรียกว่าละเมิดทางกายภาพ ซึ่งหากผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนทางศาลก็ต้องฟ้องหน่วยงานของรัฐที่เจ้าหน้าที่อยู่ในสังกัดต่อศาลยุติธรรม เช่น

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ 1/2545 ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 มาตรา 6 บัญญัติให้กรุงเทพมหานครมีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น และมาตรา 89(4) กำหนดให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการรักษาความสะอาดและความเรียบร้อยเรียบร้อยในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการให้บริการสาธารณะประการหนึ่ง เมื่อนายถาวร ยังถิ่น ผู้กระทำ

ละเมิดในคดีนี้เป็นลูกจ้างประจำของกรุงเทพมหานคร ตำแหน่งพนักงานขับรถ ฝ่ายหมวดตรวจและควบคุม(เก็บขนมูลฝอย) งานรักษาความสะอาด สำนักงานเขตยานนาวา จึงเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐตามคำนิยามศัพท์แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 4 การที่นายถาวรชัยรัตนดีบรรทุกเก็บขนขยะในวันเกิดเหตุเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ทั้งนี้ เป็นไปตามประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่องการกำหนดคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งลูกจ้างกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2535 ซึ่งในบัญชีแนบท้ายได้กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของพนักงานขับรถไว้ว่า "ขับรถยนต์ดูแลรักษาความสะอาด บำรุงรักษา แก้ไขข้อขัดข้องเล็กน้อยๆ ของรถยนต์ และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมาย" การปฏิบัติหน้าที่ของนายถาวรตามประกาศดังกล่าวถือได้ว่าเป็นหน้าที่ที่เกิดขึ้นตามกฎหมายในการให้บริการสาธารณะเกี่ยวกับการรักษาความสะอาด เมื่อเกิดเหตุละเมิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของนายถาวร ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐกรณีจึงเป็นไปตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งการละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไปในการปฏิบัติหน้าที่ แต่คดีที่ฟ้องเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐให้ต้องรับผิดทางละเมิดอาจอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมหรือศาลปกครองก็ได้ กรณีจำต้องพิจารณาอำนาจของศาลปกครองในการพิจารณาพิพากษาคดีเป็นสำคัญ ซึ่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) บัญญัติให้ "ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร" อันเป็นการจำกัดประเภทคดีปกครองที่เกิดจากการละเมิดของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐโดยมุ่งหมายให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ไม่รวมถึงการกระทำละเมิดที่เกิดจากการกระทำทางกายของเจ้าหน้าที่ เมื่อการยื่นฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่เป็นการกระทำทางกายภาพในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่คือการขับรถ ไม่ใช่การฟ้องคดีเนื่องจากผู้ถูกละเมิดยังไม่พอใจในการวินิจฉัยของหน่วยงานของรัฐตามมาตรา 11 ประกอบกับมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และความเสียหายในคดีนี้มีได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐ จึงไม่อยู่ในบังคับมาตรา 9 วรรคหนึ่ง(3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง

และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ตามมาตรา 271 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ 2/2542 พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 7 ประกอบกับพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2534 มาตรา 27 กำหนดให้กระทรวงสาธารณสุขมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการแพทย์ การสาธารณสุข การส่งเสริมและพัฒนาสุขภาพอนามัย การควบคุมอาหารและยา รวมทั้งสิ่งที่อาจเป็นพิษหรือเป็นภัยแก่สุขภาพอนามัย และการกำกับดูแลและส่งเสริมกิจการกาชาด ซึ่งเป็นการให้บริหารสาธารณสุขประการหนึ่ง โดยมีโรงพยาบาลบัวใหญ่เป็นหน่วยงานในสังกัด และนางสาวปวีร์ ศรีสวัสดิ์ ผู้กระทำละเมิดเป็นแพทย์ประจำ จึงเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐตามคำนิยามศัพท์แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 4 การที่นางสาวปวีร์ปฏิบัติหน้าที่แพทย์ประจำโรงพยาบาลบัวใหญ่ในวันเกิดเหตุถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ในการให้บริการสาธารณสุขเกี่ยวกับการแพทย์ การสาธารณสุข เมื่อเหตุละเมิดเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของนางสาวปวีร์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐ กรณีจึงเป็นไปตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไปในการปฏิบัติหน้าที่ แต่คดีที่ฟ้องเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐให้ต้องรับผิดชอบทางละเมิดอาจอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรมหรือศาลปกครองก็ได้ กรณีจึงต้องพิจารณาอำนาจของศาลปกครองในการพิจารณาพิพากษาคดีเป็นสำคัญ ซึ่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) บัญญัติให้ "ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร" อันเป็นการจำกัดประเภทคดีปกครองที่เกิดจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐ โดยมุ่งหมายให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ไม่รวมถึงการกระทำละเมิดที่เกิดจากการกระทำทางกายภาพของเจ้าหน้าที่ เมื่อการยื่นฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ที่เป็นการกระทำทางกายภาพ ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่คือการรักษาพยาบาลผู้ป่วย ไม่ใช่การฟ้องคดีเนื่องจากผู้ถูกละเมิดยังไม่พอใจในการวินิจฉัยของหน่วยงานของรัฐตามมาตรา 11 ประกอบกับมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 และความเสียหายในคดีนี้มิได้เกิด

จากการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐ จึงไม่อยู่ในบังคับมาตรา 9  
วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542  
คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ตามมาตรา 271 ของรัฐธรรมนูญแห่งราช  
อาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ตามนัยคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ 1/2545